

Det var på eftersommaren år 1921 som en del personers tankar i södra sockendelen började kretsa omkring möjligheten att få el. ljus i sina stugor och som vanligt med allt nytt, gick det mycket sakta att övertyga sinnena om nyttan och nöjet av den påtänkta upplysningen. Sedan man gått en tid och ventilerat saken, man och man emellan, var det några personer som tyckte att man ändock borde försöka och se om allmänt intresse förefanns.

För att utröna allmänhetens verkliga ställning, till ärendet, gjordes ett försök med provteckning, varvid listor fick cirkulera i bygden, där intresserade fick teckna sig för det antal lampor som var och en ansåg sig behöva. Denna teckning gick synnerligen trögt på vissa håll, exempelvis i Bondfallet där samtliga ställde sig avvaktande för att se den fortsatta utvecklingen, nej, det var så rätt det tecknades nog ändå en (1) lampa, vilken inom parentes ännu inte kommit till utförande efter 25 år. I Sörby visades mera förståelse och teckningen gick här rätt så bra. I Finnbo, Skommarbo och Halvarsviken där intresset var störst tecknades mera allmänt och så var vi då framme vid en tidpunkt då man enades om att kalla till ett första sammanträde i Skommarbo missionshus. Hit kom nu i första hand traktens intresserade, men dessutom var B.G.K. representerad, därjämte A.S.E.A. och installationsfirman Sigfrid Andersson, Västerås. Nu kom hela saken i delvis nytt läge, sedan afförsintresse kommit med som drivande faktor. En interimstyrelse av fem personer valdes för att föra saken vidare, bestående av Sven Ullén, Ernst Söderkvist, Oskar Hansson, Anders Olsson och Karl Olsson.

Föreningen bildades officiellt senare vid ett sammanträde i Finnbo, med förenämnda interimstyrelse som föreningens första inregistrerade styrelse. Nu beslöts att bygga, och antog styrelsen Sigfrid Anderssons erbjudande om hjälp med detsamma. Sedan beslutet en gång gjorts och de många viljora enats, utvecklades arbetet till verklig expansion på alla områden som berördes. Man tänkte sig trots den knappa tiden möjligheten att få lyse till julen, åtminstone på endel håll. Bönderna åtog sig att leverera fria stölpår, vilka höggos och framkördes, gropar grävdes och sten framkördes och därmed var stölpresningen i full gång. Bönderna åtog sig även en del fri mathållning till linjearbetarna.

I gårdarna installerades av flera montörer och Andersson hade i Skommarbo en utställning av el. armatur, som rönste en livlig åtgång. Styrelsen uppgjorde kontrakt med B.G.K. om leverans av el. energi och A.S.E.A. bidrog med leverans av materiel, främst då transformatorer och motorer.

Nu forcerades arbetet på alla håll, och dagen före julaftonen 1926 kunde strömmen släppas på till alla som voro nog lyckliga att ha sin installation så pass klar att detsamma var möjligt. Föreningen inregistrerades och så var Väster Våla Södra El. Distributionsförening en verklighet.

För styrelsen vidtog nu ett synnerligen krävande arbete att ordna med fullföljandet av det byggnadsprogram som undan för undan krävdes, ity att nya medlemmar ständigt tillkom. Ock så skulle penningar anskaffas, vilket var mera än någon tänkt sig. Styrelsen och inresserade medlemmar tecknade sig för stora belopp mot låg ränta, som lån till föreningen. ~~Styrelsen~~ Styrelsen fick dessutom gå till Länssparbanken för upplåning av erforderligt kapital, mot personlig borgen samt medlemmarnas andels- och garantibevis som säkerhet.

När bönderna i Bondfallet såg att el. föreningens tanke var realiserbar, tecknade de sig allmänt för inträde i föreningen och linjebyggnadet fortsatte samt nya medlemmar och abonentter tecknades ofta i rask följd.

Föreningen hade under sina första år många frestande poänger att reda upp, i synnerhet var det ekonomiska läget många gånger prekärt, med bland annat extra utdebiteringar för att i någon mån stärka föreningens ställning. En annan bidragande orsak till föreningens tynande tillvaro var de i styrelsens för höga priser på ström, som kraftförvaltningen tillämpade en följd av år, varjämte de många olika prissättningar på ström bidrog att minska allmänhetens förtroende till systemet. Nu efteråt kan man nog förudra sig över att de gick att hålla det hela flytande med det krångliga debiteringssystem, som i början tillämpades med så många olika priser på ström, lampavgifter, andelsberäkningar, grundavgifter och den massa med omständigheter man måste beräkna med vid prissättningar för de olika lägenheter, fastigheter och gårdar, som låg inom föreningens område, då styrelsen vid sin prissättning i stort måste ta hänsyn till och görligaste mån rätta sig efter de direktiv som kraftförvaltningen, leverantören fixerade.

Så fortgick då arbetet i de uppgjorda spåren, ledningsnätet utbyggdes undan för undan och nya medlemmar och abonnenter tillkom för varje år. Sålunda har under senare år byggts till Kursjö gård, till Fallet och till Linjan i Ramnäs socken, och då västra sockendelen beslöt sig för elektrifiering byggdes till Flodhäll och överenskommelse träffades med den förening, som där arbetar, om transitering över våra linjer av ström. Senaste större utbyggnad var till Solstickans anläggning vid Saxhäll under år 1945, och till Albin Liljas fastighet år 1946.

Under en följd av år ha vi genom tillmötesgående från kraftförvaltningens sida åtnjutit fri ström till ytterbelysningen Sörby-Bondfallet. För de första åren saknas protokoll, men från 1923 har hållits 163 protokollförda sammanträden. Siffror äro så torra, men bakom de kanske 180 sammanträdena ligger massor, ja tusentals ärenden av skilda slag, som dryftats vid olika tillfällen och i olika sammanhang, så vi kanske kan ana oss till en del vilken arbetsbörda som åvilat de olika styrelser som under årens gång fått ta itu med många och då särskilt vår mångåriga ordförande och ^{Ordförande} kassör. Hans ständiga strävan har varit att arbeta för en enig, ekonomisk stark förening och som framgår av senaste årens räkenskaper tycks hans strävanden vara på god väg att förverkligas.

Föreningens inkomster och utgifter har under 25-årsperioden balanserat på kr 215.000 (cirka), varav anläggningen dragit oca 50.000 kr. Under samma tid har å föreningens lån amoterats kr 38.500, med en återstående skuld å kr 11,500, vilket nog får sägas är ett glänsande resultat, om man får höra att föreningen några år efter starten, enligt viss folkmening, var fullständigt konkursmässig. Vi får i detta sammanhang inte glömma föreningens revisorer som genom sitt arbete bidragit att stadfästa medlemmarnas förtroende för sin styrelse och dess arbete.

Föreningen får på en sådan dag som denna, då tanken sveper över de gångna åren, uttala ett tack till alla och en-var som hjälpt till eller på ett och annat sätt stödt föreningen i dess strävan till traktens nytta. Tanken stannar då först vid Kraftförvaltningens representant, vilken så många gånger bistått föreningens styrelse med råd och anvisningar vid beräkningar av alla de problem som kan uppstå för en icke fackman i föreliggande fall. Vi uttala vår tacksamhet till kraftförvaltningen för allt det tillmötesgående som föreningen fick åtnjuta i samband med att vi fick vår ström från transformatorn vid kyrkan, vilket i hög grad bidragit till vår ekonomiska ställning. Vår transformator vid Finnbo står numera endast som reserv.

Så får vi tacka alla de montörer som hjälpt föreningen och dess medlemmar till rätta på alla sätt och på alla tider med arbeten och felsökningar av alla de slag som förekommit under årens lopp. Särskilt tänker vi då på de insatser till föreningens bästa, som utförts av herr Sven Ullén och senare av Richard Sköld och Emil Öström samt Valter Rannell, vilka var och en på sin tid och sätt bidragit till och hjälpt föreningen vid de ständiga utbyggnader och reparationresamt förbättringar som tid efter annan utförts.

Den nuvarande styrelsen har med dessa rader låtit de gågna 25 åren passera revy, med allt vad de fört med sig, av arbete, framgångar och stillastående, men med styrelsens optemistiska syn på läget är densamma vad den i dag är, tack vare medlemmarnas mer och mer ökade förtroende för föreningen och dess styrelse.

Som slutledning önska vi att föreningen måtte få, under tider som stunda, ostörd arbeta vidare till nytta och glädje för byggnaden.

Väster Våla i April 1947

J. A. Brusling

Oskar Hansson

Sven Dahlberg

Erik Olsson